

Arrest

**nr. 81 501 van 22 mei 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2012 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. LAFORCE, loco advocaat E. VAN DIJK, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 9 september 2009, verklaart er zich op 7 juni 2010 vluchteling.

1.2. Op 26 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 27 januari 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Waghjan in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. Toen u in 2001 onderweg was naar Nederland werden er vingerafdrukken genomen in Oostenrijk, maar heeft u er volgens uw verklaringen geen asielaanvraag ingediend. Op 4 juni 2001 diende u in Nederland een asielaanvraag in. Op 4 januari 2002 werd de asielaanvraag afgewezen met de verwijzing naar de Oostenrijkse verantwoordelijkheid. Op 8 mei 2002 werd uw beroep hiertegen ongegrond verklaard. Op 11 juli 2002 diende u een aanvraag tot verlenging van verblijf in op basis van uw verblijf bij uw echtgenote. Op 28 januari 2003 is deze aanvraag afgewezen en het bezwaarschrift dat u hiertegen had ingediend werd op 27 september 2004 ongegrond verklaard. Het beroep dat u bij de rechtbank indiende werd op 24 maart 2005 ongegrond verklaard.

Op 20 november 2003 werden uw vingerafdrukken in Noorwegen genomen waar u vervolgens een asielaanvraag indiende onder de naam S. H.. Deze asielaanvraag werd op 14 september 2004 afgewezen. Omwille van familiale problemen keerde u terug naar Nederland en bleef u daar tot 20 mei 2005. Met behulp van IOM keerde u terug naar Afghanistan waar u op 22 mei 2005 aankwam. U keerde terug naar uw geboortedorp. De lokale ouderen kwamen tussenbeide in uw familiale problemen. Op 14 juli 2005 trouwde u met uw verloofde, na één maand keerde uw echtgenote terug naar Nederland. Op 28 november 2005 werd uw huwelijk bij de burgerlijke stand van Den Haag geregistreerd. Uw schoonfamilie beloofde uw terugkeer naar Nederland te regelen. Bij uw terugkeer in Afghanistan ging u voor één à anderhalve maand aan de slag bij het Afghan Credit Support Program (ACSP). Daarna volgde u gedurende vijf maanden een computer- en Engelse cursus. Daarna werkte u voor ongeveer drie maanden als presentator bij Shamshad tv. Van augustus 2006 tot oktober 2007 werkte u bij het Ministerie voor Rehabilitatie en Landelijke Ontwikkelingen (MRRD). Van oktober 2007 tot uw vertrek uit Afghanistan eind maart 2008 werkte u voor de ontwapeningscommissie bij M. M. S.. Bij deze ontwapeningscommissie zou u aan S. over een zekere M. S. R. hebben gerapporteerd. U wist dat hij nog wapens verborg en dat dit onderzocht diende te worden. Na verloop van tijd zou M. S. R. te weten zijn gekomen dat u dit had gerapporteerd. Omdat hij familie was van uw moeder waarschuwde hij u dat hij u niet zou doden tot aan de dood van uw moeder, maar dat u daarna niet meer onder haar bescherming zou vallen. Daarnaast werd u ook bedreigd door mullah B., die ook banden had met Modir S. R.. Uiteindelijk raadde uw moeder u aan om het land te verlaten.

U reisde via Rusland, Oekraïne en Slowakije. Op 26 september 2008 kwam u aan in Slowakije waar u een asielaanvraag indiende. Op 7 november 2008 verliet u Slowakije. Volgens uw eigen verklaringen kwam u eind oktober 2008 in België aan. Op 19 oktober 2009 verkreeg u op basis van uw huwelijk met de Nederlandse N. T. een F-kaart die op 17 december 2009 werd ingetrokken. Op 7 juni 2010 diende u in België een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, vier documenten in verband met uw tewerkstelling bij het "Ministry of Rural Rehabilitation & Development", twee badges van het Ministry of Rural Rehabilitation & Development", twee documenten over uw rekening bij Kabul Bank, een contract bij het Afghan Credit Support Program en een foto voor.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt en wel om de volgende redenen.

Volgens uw verklaringen zou u eind oktober 2008 in België zijn aangekomen (CGVS, p. 5). Via uw huwelijk dat op 14 juli 2005 in Afghanistan plaatsvond met N. T., die intussen de Nederlandse nationaliteit heeft bekomen, vroeg u op 12 december 2008 een verblijfsvergunning in België aan (CGVS, p. 5-6 + Verklaring vraag 15 + Terugnameverzoek vraag 10 dd. 08/06/2010). Op 19 oktober 2009 bekwam u een F – kaart die u een verblijfsrecht van vijf jaar verleende. Het feit dat uw echtgenote in november 2009 haar officiële verblijfsplaats opnieuw naar Nederland overbracht deed de Dienst Vreemdelingenzaken besluiten uw verblijfsrecht te beëindigen en werd u deze beslissing op 17 december 2009 betekend. Bij arrest van 30 april 2010 nr. 42.929 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dat u hiertegen had ingediend nietig te verklaren. Pas op 7 juni 2010, ruim anderhalf jaar na uw aankomst in België, diende u hier een eerste asielaanvraag in. Dat u dusdanig lang gewacht heeft, temeer dan ook nog eens uw verblijfsrecht beëindigd was, alvorens een dergelijke stap te zetten wekt de nodige verbazing. Daarenboven had u al de nodige ervaring inzake asielaanvragen opgedaan in Nederland, Noorwegen en Slowakije (zie Verklaring, vraag 17, Terugnameverzoek vraag 13 dd.08/06/2010 + CGVS, p. 7). U verklaarde echter dat uw schoonfamilie erop aandrong dat u geen asielaanvraag zou indienen maar dat u via uw huwelijk met N.

T. een verblijfsrecht zou trachten te bekomen. U ging hiermee niet akkoord maar onder druk van uw eigen familie en schoonfamilie en in het belang van uw zoon ging u hier uiteindelijk wel mee akkoord. Nochtans had u aan uw echtgenote duidelijk gemaakt dat u zelf genoeg gronden had om een asielaanvraag in te dienen. Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonfamilie sinds uw huwelijk in juli 2005 ervoor zou zorgen dat u eveneens naar Nederland kon komen. U ondervond dat hier weinig werk van werd gemaakt en u besloot om zelf een smokkelaar te vinden. U contacteerde uw schoonfamilie die u vertelde dat u beter naar België zou komen omdat het er beter was, omdat je er sneller een erkenning krijgt (CGVS, p. 5 – 6). Dat uw schoonfamilie u al bijna drie jaar aan het lijntje zou houden, u dan vertelt dat u beter naar België komt gezien men daar sneller een erkenning krijgt, maar er dan toch op aandringt om uw verblijfsrecht via uw huwelijk te bekomen en geen asielaanvraag in te dienen is toch wel bevreemdend. Door allerhande problemen en echtelijke ruzies besloot uw echtgenote opnieuw naar Nederland te verhuizen en verloor u het verblijfsrecht dat u op basis van uw huwelijk had bekomen. Pas zes maanden daarna diende u uw eerste asielaanvraag in.

In dit kader dient nog aangestipt dat het toch wel zeer bevreemdend is dat u pas, wanneer u al meer dan anderhalf jaar in België verblijft, eraan denkt om uw vrees ten aanzien van uw land van herkomst, Afghanistan, kenbaar te maken en hiervoor bescherming aan te vragen. Dat u deze bescherming pas ruim anderhalf jaar na aankomst in België aanvraagt geeft aan dat uw nood aan bescherming niet dermate dringend kan worden genoemd. De verklaring dat u onder druk van uw schoonfamilie geen asielaanvraag heeft ingediend in België, terwijl zij nochtans zelf aangaven dat je er sneller erkenning krijgt, kan geenszins overtuigen. Temeer u al, en zoals reeds werd aangestipt, in drie verschillende landen ervaring met de asielprocedures had opgedaan en het uw eigen verantwoordelijkheid is om uw nood aan bescherming binnen de kortst mogelijke tijd kenbaar te maken. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw herkomst en identiteit zeer inconsistent en bijgevolg ongeloofwaardig zijn gebleken. Uit de gegevens van uw asioldossiers in Nederland en Noorwegen bleek u totaal verschillende verklaringen te hebben afgelegd, niet alleen over de problemen die u zou hebben gekend maar vooral over uw identiteitsgegevens en uw levenswandel voor u de eerste keer in Europa aankwam.

Bij uw eerste asielaanvraag in Nederland, onder de naam M. I. S. geboren op 22 oktober 1977, op 4 juni 2001 verklaarde u dat u van 1992 tot midden april 2001 in Kabul woonde op het adres 4e Makroroyan, blok 13, 6e verdieping, appartement 11. U verklaarde dat u daadwerkelijk op dat adres heeft geleefd, gewoond en geslapen gedurende de door u aangegeven periode (Rapport eerste gehoor Nederland, p. 4). Daarenboven verklaarde u dat u van 1984 tot 1996 in het Aboe Anifa lyceum in Karte Parwan in Kabul school heeft gelopen, dat u deze niet heeft kunnen beëindigen omdat de Taliban aan de macht kwamen (Rapport eerste gehoor Nederland, p. 3). Opmerkelijk dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) totaal andere verklaringen aflegt. U gevraagd naar uw verblijfplaatsen beweerde u altijd in het dorp Waghjan te hebben gewoond en daar ook school te hebben gelopen (CGVS, p. 3).

Bij uw asielaanvraag in Noorwegen op 20 november 2003 gaf u dan weer een totaal andere naam en geboortedatum op, zijnde H. S. geboren op 29 oktober 1977. Daar verklaarde u dat uw vader tot de Taliban behoorde en dat u om die reden voor uw leven in Afghanistan vreest (vertaling verslag Noorwegen, p. 1). Daarnaast verklaarde u dat u niet in Kabul kan gaan wonen omdat u daar nooit zou hebben gewoond, u er niemand kent en geen geld of grond zou hebben om daar te kunnen overleven (vertaling verslag Noorwegen, p. 2). Bij uw asielaanvraag in Nederland repte u met geen woord over het mogelijke 'Talibanverleden' van uw vader, daar verklaarde u zelfs dat uw vader in 1996, sinds de komst van de Taliban in Kabul, zou zijn verdwenen (zie verslag Nederland p. 2). Bij uw asielaanvraag in België verklaarde u wederom iets anders, namelijk dat uw vader in december 2006 zou zijn overleden. U maakt geen enkele allusie op het feit dat uw vader banden zou hebben met de Taliban (CGVS, p. 4, 6).

Daarnaast zouden uw vingerafdrukken ook in Oostenrijk genomen zijn, waar u weerom een andere identiteit had opgegeven, namelijk S. S. geboren op 2 juli 1981 (zie document Republiek Oostenrijk Bundesasylamt opgenomen in dossier Nederland). Op 26 september 2008 diende u in Slowakije als M. I. S. een asielaanvraag in en verklaarde u op 7 juni 1981 geboren te zijn. U verliet dit land zonder het verdere verloop van de asielprocedure af te wachten (zie document opgemaakt in Bratislava op 15.7.2010; Terugnameverzoek vraag 13, dd. 08/06/2010). Tot uw aankomst in België was u er al in geslaagd om drie verschillende namen en vier verschillende geboortedata op te geven.

Eens aangekomen in België trachtte u, en zoals reeds werd opgemerkt, een verblijfsstatuut te bekomen op basis van uw huwelijk met N. T.. Door relatieproblemen met uw echtgenote en haar familie besloot uw echtgenote uit jullie echtelijke woonst te vertrekken en terug te keren naar Nederland. Het verliezen van uw verblijfsrecht op basis van uw huwelijk wijt u aan de pesterijen van uw schoonfamilie (CGVS, p. 5 – 6). Nochtans werd in het dossier dat door de DVZ aan het CGVS werd overgedragen een klacht van N. T. op datum van 17 mei 2010 gevonden, waarin zij verschillende

mishandelingen van uwentwege aanhaalt (zie dossier DVZ). Daarenboven blijkt uit een administratief verslag van de vreemdelingencontrole dat de politiediensten al verschillende malen ten gevolge van echtelijke twisten zijn moeten tussen beide komen (zie dossier DVZ).

Wat er ook van zij, dat u sinds 2001 op alle mogelijke manieren een verblijfsrecht in Europa trachtte te bekomen staat vast, dat u door verschillende leugenachtige verklaringen in verschillende landen door de mand viel is eveneens een feit. Ook de vaststelling dat u Slovakije hebt verlaten zonder het verdere verloop van de asielprocedure af te wachten kan niet overtuigen. Gezien uw uiteenlopende en leugenachtige verklaringen kan het CGVS zich geen correct beeld meer vormen van wie u eigenlijk werkelijk bent en kan aan uw asielrelaas evenmin enig geloof worden gehecht.

Rekening houdend met het feit dat uzelf totaal geen duidelijkheid hebt verschaft aangaande wie u werkelijk bent en uw herkomst, kan u de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet evenmin worden toegekend. Het loutere feit dat u een taskara, documenten in verband met uw tewerkstellingen en uittreksels van uw rekening bij Kabul Bank voorlegt doet gezien het geheel van bovenstaande observaties hieraan geen afbreuk. Uit de door u neergelegde foto kan niet worden afgeleid waar en in welke omstandigheden deze werd genomen. Daarenboven hebben dergelijke documenten enkel waarde ter ondersteuning van een coherent relaas, wat in uw geval gezien het geheel van bovenstaande observaties niet zo blijkt te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, het algemeen zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de laattijdigheid van zijn asielaanvraag betoogt verzoeker dat hij was aangewezen op de hulp en steun van zijn schoonfamilie die hiervan gebruik maakte door verzoeker op allerlei wijzen te domineren en te onderdrukken. Hoewel verzoeker talrijke malen heeft aangegeven dat hij zelf voldoende argumenten en redenen had om asiel aan te vragen was zijn schoonfamilie klaarblijkelijk van oordeel dat een verblijfstitel op basis van zijn huwelijk met zijn Nederlandse echtgenote de enige aangewezen oplossing zou zijn en dat dit het gemakkelijkst zou te verkrijgen zijn in België.

Met betrekking tot zijn identiteit stelt verzoeker dat hij bij zijn asielaanvraag in Nederland exact dezelfde identiteit heeft opgegeven als bij zijn asielaanvraag in België. Deze gegevens zijn overigens terug te vinden op zijn taskara en paspoort. Er bestaat derhalve geen enkele reden om te twijfelen aan de identiteit van verzoeker.

Betreffende de door hem bijgebrachte documenten blijkt volgens verzoeker afdoende de waarachtigheid van zijn relaas.

In een tweede middel benadrukt verzoeker dat hij wel degelijk afkomstig is uit Logar; hij vreest een reële en ernstige bedreiging van zijn leven ten gevolge van de bedreigingen van R. en B. indien hij naar Afghanistan zou moeten terugkeren. Bovendien is de situatie in Afghanistan nog steeds niet van die aard dat een veilige terugkeer mogelijk is. de FOD Buitenlandse Zaken is nog steeds van oordeel dat geen positief reisadvies kan worden verleend aangezien de situatie nog steeds als gevaarlijk wordt omschreven.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le*

statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Verzoeker verklaart van oktober 2007 tot aan zijn vertrek in maart 2008 bij een ontwapeningscommissie te hebben gewerkt. Hij zou in hoofde van zijn functie bij deze commissie verborgen wapens van M. S. R. hebben gerapporteerd, ten gevolge hiervan bedreigd geweest zijn en om deze reden Afghanistan hebben verlaten.

De vaststelling dat verzoeker slechts na anderhalf jaar verblijf in België om internationale bescherming verzoekt relativeert vooreerst de ernst en geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging op fundamentele wijze. De verklaring dat hij onder druk van zijn schoonfamilie geen asielaanvraag heeft ingediend in België, terwijl zij nochtans zelf aangaven dat hij er sneller erkenning krijgt, kan geenszins overtuigen. Daargelaten dat verzoeker al, in drie verschillende landen, ervaring met de asielprocedures had opgedaan en het zijn eigen verantwoordelijkheid is om zijn nood aan bescherming binnen de kortst mogelijke tijd kenbaar te maken kan bovendien vastgesteld worden dat verzoeker zijn echtgenote verlaten heeft van zodra hij in België verblijfsrecht bekomen had in oktober 2009 (proces-verbaal van verhoor van 17 mei 2010 toegevoegd aan het verzoekschrift). Verzoekers echtgenote is vervolgens teruggekeerd naar Nederland bij haar ouders en verzoekers verblijfsvergunning werd ingetrokken op 17 december 2009. Verzoeker heeft vervolgens nog gewacht tot juni 2010 alvorens een asielaanvraag in te dienen. Hij kan dienvolgens bezwaarlijk volhouden dat hij tussen december 2009 en juni 2010 nog onder druk van zijn schoonouders stond voor zover daar al vóór december 2009 sprake van zou geweest zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen in zijn verzoekschrift is de breuk in het koppel geenszins te wijten aan de bemoeienissen van zijn schoonfamilie maar wel aan het feit dat verzoeker zijn echtgenote mishandelde en haar gebruikt heeft om aan verblijfsdocumenten te geraken. Uit een administratief verslag van de vreemdelingencontrole (administratief dossier) blijkt overigens dat de politiediensten verschillende malen ten gevolge van echtelijke twisten zijn moeten tussen beide komen.

De bestreden beslissing stelt voorts vast dat verzoeker al sedert 2001 op alle mogelijke manieren een verblijfsrecht in Europa trachtte te bekomen en hierbij verschillende leugenachtige verklaringen aflegde, hetgeen overigens niet ontkend wordt door verzoeker. Zo blijkt hij in Slowakije en Noorwegen andere identiteiten te hebben gebruikt bij het indienen van een asielaanvraag en blijkt hij hoe dan ook telkens totaal verschillende verklaringen te hebben afgelegd, niet alleen over de problemen die hij zou hebben gekend in Afghanistan maar vooral over zijn levenswandel voor hij de eerste keer in Europa aankwam. Verzoeker verklaarde in Noorwegen dat zijn vader tot de Taliban behoorde en dat hij om die reden voor zijn leven in Afghanistan vreest. Bij zijn asielaanvraag in Nederland repte hij met geen woord over het mogelijke 'Talibanverleden' van zijn vader en verklaarde hij zelfs dat zijn vader in 1996, sinds de komst van de Taliban in Kabul, zou zijn verdwenen. Bij zijn asielaanvraag in België verklaarde verzoeker dat zijn vader in december 2006 zou zijn overleden en maakt geen enkele allusie op het feit dat zijn vader banden zou hebben met de Taliban. Dat verzoeker in Nederland exact dezelfde identiteitsgegevens heeft opgegeven als in België doet aan deze vaststellingen geen afbreuk. Het loutere feit dat verzoeker een taskara, documenten in verband met zijn tewerkstellingen en uittreksels van zijn rekening bij Kabul Bank voorlegt doen gezien het geheel van de gemaakte observaties evenmin afbreuk aan de manifeste ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Uit de door hem neergelegde foto kan niet worden afgeleid waar en in welke omstandigheden deze werd genomen.

Al deze vaststellingen verhinderen nog enig geloof te hechten aan verzoekers bewering zijn land te hebben verlaten uit vrees voor vervolging of omwille van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De door verzoeker toegevoegde stukken aan het verzoekschrift (stukken 3 tot en met 17) vermogen geen ander licht te werpen op hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden verhindert niet dat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Daargelaten of er al dan niet geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring afkomstig te zijn uit Logar dient te worden benadrukt dat er luidens artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst (geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of) geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht

dat hij in dat deel van het land blijft. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde zeer recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak ten andere op de recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en op voormelde richtsnoer van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet. Het reisadvies van de FOD buitenlandse zaken door verzoeker toegevoegd is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een situatieschets te geven voor bezoekers van Afghanistan.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER